

Burešovský občasník

V novém čísle Burešovského občasníku najdete rozhovor s naší klientkou Mayou Švehlíkovou, poradnu, představíme naši zaměstnankyni, přiblížíme práci v covid zóně, seznámíme s našimi dobrovolníky...

Úvodník

Milí čtenáři,

přicházíme za Vámi po delší odmlce, ale zato v nové podobě. Jsme barevní, zavedli jsme nové rubriky a budeme Vás více informovat o dění v našem domově. Nabídneme zajímavé rozhovory, ankety, reportáže, představíme některé naše pracovníky, poradíme v náročných situacích...

Ať všechny změny poslouží každému, kdo čte tyto řádky k povzbuzení, poučení, k dobré náladě...

Vaše redakce

LEDEN	Den krásy, péče o pleť
ÚNOR	Fašank 20.2.2020
BŘEZEN	MDŽ – Hudební program
DUBEN	Slet žarotčic + Stavění Máje 30.4.
KVĚTEN	Národní svátek matek 10.5. Stavění máje Svátek Omeříz – Podzámecká zahrada
ČERVEN	PETANQUE / 18. nebo 25.6./
ČERVENEC	Burešovské kuželky – turnaj
SRPEN	PETANQUE
ZÁŘÍ	Opékání špekáčků s hudbou
ŘÍJEN	Týden sociálních služeb
LISTOPAD	Kateřinská zábava
PROSINEC	Sváteční program

Zrušeno
pandemie
COVID-19

Cvičíme pravidelně

Na přelomu roku 2019/2020 proběhla renovace naší tělocvičny. Musím konstatovat, že v našich klientech tato renovace vzbudila velkou zvědavost. Právě tato zvědavost, jak to vypadá, podnítila naše klienty navštívit naši tělocvičnu. A v tomto covidovém období to je příjemné zpestření a také posílení organismu. V tělocvičně mohou klienti posílit tělo po náročných diagnózách např. mozkové mrtvici nebo si zavzpomínají na své mládí při šlapání na rotopedu za asistence našeho personálu.

Mgr. K. Zapletalová

Zprávy

Pietní místnost

Od nepaměti jsou lidé na venkově zvyklí sejít se v domě zesnulého, shromáždit se kolem

rakve s jeho tělem a za přítomnosti kněze nebo i sami se krátce pomodlit, zavzpomínat, rozloučit. Nemůžeme nahradit takové setkání v místě původního bydliště. Od února letošního roku

můžeme ale nabídnout pietní místnost k poslednímu rozloučení s milovaným zesnulým, kde se rodina, známí, mohou důstojně rozloučit, lépe se smířit se ztrátou.

Vzpomínky na dobu minulou

Naše setkání bylo velmi příjemné. Paní Maya Švehlíková, klientka DS Burešov, je starší dáma již upoutána na lůžku. Při našem rozhovoru byla velmi vtipná, často se usmívala, a to i když mluvila a vážných věcech. Její vzpomínky byly jako perly na dně moře. Někdy bylo těžké je najít, ale o to více potom zazářily.

Ve svém životě jste hodně prožila. Připomenu, že jste se narodila v roce 1931 a poznala tak hrůzy války. Můžete nám toto těžké období více přiblížit?

Bydlela jsem s rodiči v Pardubicích. Doba byla zlá. Všechno bylo na lístky. I mléko, ale to byla jen bílá voda. Proto

Bombardér z II. SV

jsem jezdila s konvičkou ke známým pro litr mléka. Musela jsem jet na kole pět kilometrů i okolo německých kasáren. Němci se bavili tím, že po mě stříleli. Pro ně to byla sranda, mě bylo tehdy čtrnáct, patnáct let. Doma jsem to nemohla říct. Někdy jsme s tátou jezdili na kole na mléko do lesa. Jeli jsme za Pardubice. Táta nás ztišil, až uslyšel kozí mečení, ukázal směr. Když jsme přijeli ke stavení s kozou, táta poprosil paní, jestli by mohla nám dětem nadojit hrníček mléka. Byli jsme rádi i za málo... Když Pardubice bombardovali, všude ve městě musela být tma.

Jak začal nálet, schovávali jsme se ve sklepech, v krytech. Jednou rozbili několik domů a zachránila se jenom stará babička, která seděla na židli pod schody. Kromě ní byli všichni mrtví. Ty nálety byly tak často, i v noci, že už o tom člověk ani neuvažoval. Hodně věcí člověk časem zapomene. Čas to jakoby rozmění, ale ten strach je pořád ve vás... Uprostřed města byla v té době hlavní třída a v ní průchozí široká pasáž. Okolo byly obchody a byty. Pod byty byly sklepy, ve kterých se občas schovávali partyzáni. Nejen naši, ale i ruští, angličtí. Jednou k nám přišli Němci a chtěli, abych se šla podívat do sklepa, jestli tam není partyzán. Sešla jsem po schodech a strašně jsem se lekla, ale nevykřikla jsem. Stál tam chlap, držel se takového železa. Báł se. Rychle jsem se

vrátila a řekla Němcům, že ve sklepě nikdo není. Nechtělo se jim to ověřovat, bylo tam moc schodů. Bylo štěstí, že mě věřili. Byla jsem tehdy mladá holka. Nebyly to příjemné zážitky. Věčně jsme měli strach. Člověk nevěděl, co se zase stane. Nechtěla bych to ještě jednou prožít.

Jakou školu jste vystudovala?

Chodila jsem do gymnázia. Můj bratr tehdy učil na vysoké škole. Z mých blízkých nikdo do koncentračního tábora nešel, ale můj strýc byl zavřený. Jak ho zavřeli, tak tetě vzali potravinové lístky. Neměla by z čeho žít, ale její okolí – Brňáci a rodina tetu

živili. Tenkrát byli lidé úplně jiní. Hleděli si navzájem pomoci. Němci věčně někoho zatýkali. Buďte ráda, že jste tenkrát nežila. Báli jsme se. O válce se mi často zdálo a po válce jsem nemohla Němce ani vidět. V člověku zůstane takový kal. Ve škole jsme se povinně učili němčinu, po válce byla zase povinná ruština. Mluvila jsem německy, rusky a anglicky. Hodilo se mi to, mohla jsem pracovat v Pardubicích v Interhotelu. Vdala jsem se za herce. Můj manžel vystudoval AMU v Praze, já jsem vystudovala pedagogickou fakultu, bydleli jsme v Pardubicích, ve Zlíně...

Mám dvě děti. Ten život tak rychle uteče.

Slyšela jsem, že máte ráda koně.

Koně jsou moje velká láska. V Pardubicích byla sokolská jízdárna. Učila jsem důstojníky ruštinu. Věděla jsem, že mají koně, tak na oplátku jsem se zeptala, zda bych mohla jezdit. Bylo mi to dovoleno, jen když si pořídím boty. Koně jsou chytrá zvířata.

Jaké bylo setkání s hrabětem Kinským?

Tenkrát se potulovalo po českých vlastech víc hrabat. To nebylo nic

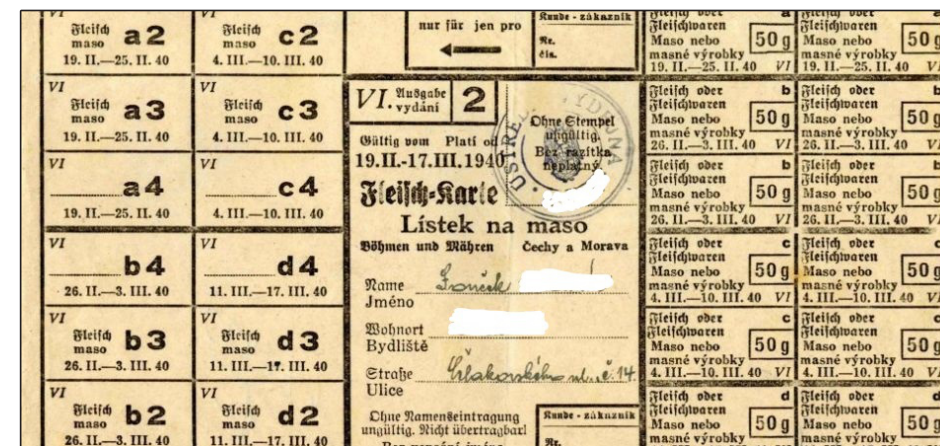
zvláštního. Část rodiny Kinských žila v Pardubicích. Hraběnka Kinská vždycky zahajovala Velkou pardubickou. To byla babka stará a představte si, že ještě rajtovala na koni. Jednou jsem šla domů a za mnou šel pán, který mě pozdravil a představil se jako Kinský. To bylo za komunistů a já nevěděla jestli ho mám oslovit soudruhu hrabě nebo pane hrabě. Tenkrát se soudruhovalo, tak jsem se raději oslovení vyhnula. To je ale moc let, oni už dávno nežijí. Byli to slušní lidé.

Na co ráda vzpomínáte?

Na konec války, na tu velkou radost. V 45. roce přijely tanky, Rusové. Němci utkali do Prahy, chtěli ji rozbít. O tom se potom dlouho mluvilo.

Co vám udělá radost, co vás potěší?

Ukázka potravinových lístků na maso

Teď v tomhle věku? Já jsem stará bába. (Směje se. Pozn. redakce)

Ani když dostanete květinu?

Kytky mi nikdo nenosí, jediné k narozeninám. Ale potěší mě dobrá knížka... Od malička jsem hrála na klavír, chodila jsem na hodiny klavíru k paní profesorce Horáčkové. Ona mě tenkrát onikala: „Mayo, tak mě zahrála stupnici E-dur, ale nezapomněla, že

tam jsou čtyři křížky“. Hrála jsem mnoho let. Radost mi udělá, když mi někdo zahráje. Hrála jsem i na kytaru. To ale vrzal kde kdo.

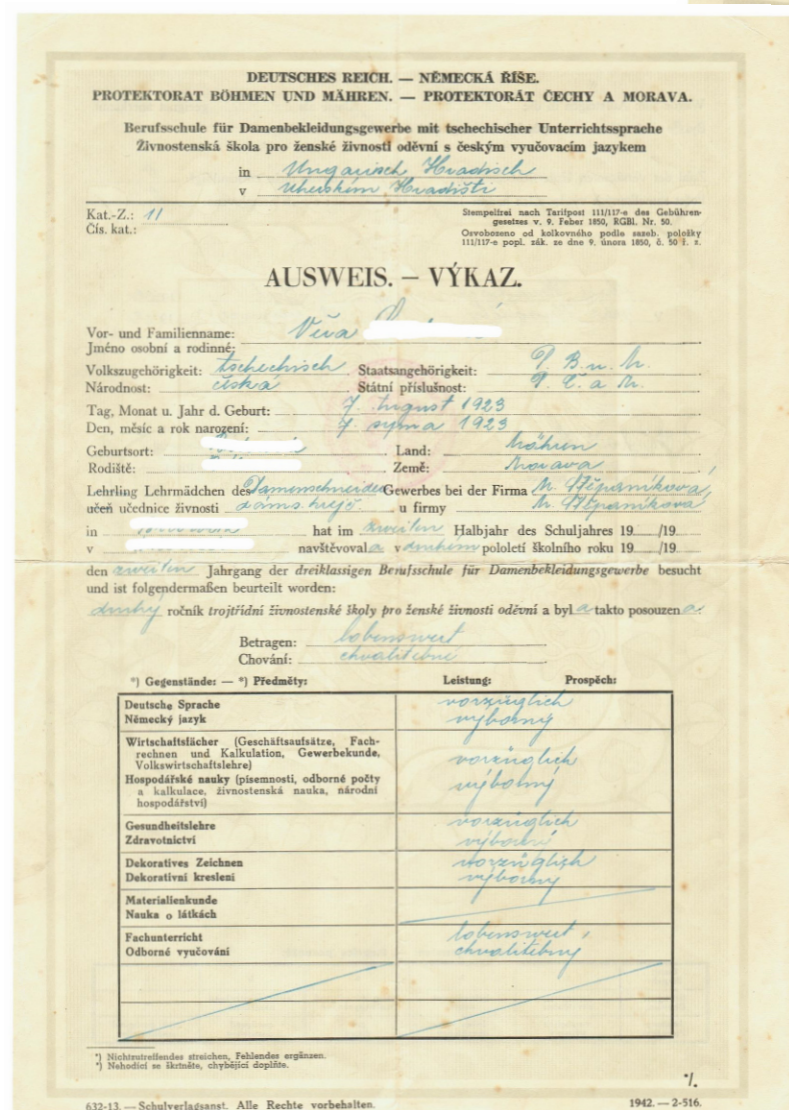
Kdyby Vám někdo mohl splnit přání, co byste si přála?

Na to, co jsem prožila jsem celkem zdravá... Přála bych si být mladší.

Děkuji za rozhovor.

MaK

Ukázka vysvědčení z období Protektorátu Čechy a Morava

Goebbelsova tlama

německé válečné rádio DKE 38

Toto válečné rádio si jistě vybaví mnozí pamětníci. Začalo se vyrábět v Německu v roce 1938. U nás se objevilo v Protektorátu, kdy vznikaly první výrobní závody. V zájmu Říše bylo šířit nacistickou propagandu, proto v Německu ani v okupovaných zemích nesměl výrobnímu závodu vyrábějící toto rádio nikdo konkurovat. Přijímač DKE 38 dostal trefnou lidovou přezdívku Goebbelsschnause – Goebbelsova tlama. V Protektorátu stál 380,- Kč, později jeho cena klesla

asi na 250,- Kč. Tímto levným, jednoduchým a výkonným přijímačem bylo zajištěno, aby každý občan dostal správnou porci ideologie a propagandy. Jeho konstrukce měla několik pozoruhodností. Levnou výrobu, vlnové rozsahy se přepínaly automaticky, přístroj se ovládal dvěma knoflíky... V současné době je válečné rádio DKE 38 pýchou sběratelů.

Zdroj informací: sběratel J.P., Břežolupy

Představujeme

Jméno: Mgr. Denisa Šašinová
Pracovní pozice v DS Burešov: Vedoucí přímé péče.

Do DS Burešov nastoupila v roce 2016 jako pracovník přímé péče, ale ještě tentýž rok se přihlásila na pozici vedoucí přímé péče a byla vybrána.

Proč sis vybrala práci v DS?

Studovala jsem školu se sociálním zaměřením, protože mě baví práce s lidmi. Se školou jsme byli v DS na exkurzi. Líbilo se mi prostředí, velmi milý personál a v neposlední řadě cílová skupina, kterou tvoří senioři, jakožto lidé s mnoha zkušenostmi, životními příběhy a moudrostí. Hned po ukončení první části školy jsem hledala v práci v oboru a začala jsem brigádně pracovat v terénní službě pro seniory. Při této brigádě jsem navštěvovala i jednu užívatelku zde na DS. Chodila jsem za ní odpoledne, a to vždy s radostí. V době mé návštěvy pravidelně probíhaly odpolední hygieny, kdy personál zaklepal a požádal o soukromí. Vždy to probíhalo v příjemném duchu. Personál byl velmi milý, usměvavý se zájmem jak o klienta, tak i o to, co zrovna spolu děláme. Kolikrát měli i věcné rady a připomínky k tomu, co má užívatelka ráda nebo co bych mohla vyzkoušet. V duchu jsem si říkala: „Pečovatelky zde mají 12-ti hodinové služby. V době mé návštěvy mají asi 8 hodin za sebou a oni se stále usmívají? Ta práce musí být skvělá!“ A tak jsem se po nějakém čase šla zeptat do kanceláře, kde mě přijali a jsem zde už 4 roky...

Co je na této práci nejlepší?

Něco už jsem naznačila v předchozí otázce, že jsou pro mě senioři jedinečnou studnicí moudrosti s různými životními příběhy. Oproti terénní práci jsem velmi ráda, že se klientela mění jen minimálně. Člověk má možnost poznat všechny uživatele do hloubky, ba dokonce je to jeho práce, aby o něj mohl co nejlépe pečovat. A když uživatele poznáte po dobrých i špatných stránkách, tak si k němu vytvoříte citovou vazbu. Poznáte, kdy má radost, kdy ho naopak něco trápí. Pak všechno, co člověk dělá, dává větší smysl. Baví mě lidem pomáhat, motivovat je a doprovázet.

Existuje něco, co Ti na této práci vadí? Co Tě rozčiluje?

Tak samozřejmě není každý den posvícení. Je to práce s lidmi. Občas se stane, že musíme řešit i méně příjemné věci s uživateli, různé situace, hádky, stížnosti, úmrtí, a to i s jejich rodinami. Spousta lidí si nedokáže představit, co všechno obnáší stáří, a co která nemoc (např. demence) způsobuje.

Co mi vadí je „prestíž“ této profese. Spolužáky ze školy či veřejnost vždy přitahovala spíše práce s dětmi. I když je formování dětí důležité a věřím, že se s dětmi člověk zasměje a může si i hrát. Práce se seniory mě vždy více přitahovala díky důstojnosti, se kterou se musí pracovat. A rozhodně si myslím, že se také dost zasmějeme, často něco vytváříme či pořádáme turnaje. Ale i tak jsem se setkala už ve škole s údivem, proč vysokoškolačka pracuje v přímé péči u seniorů.

Kdybys mohla vrátit čas, šla bys znovu pracovat do DS?

Ano. A vzhledem k trhu práce v dnešní době je to i jasné. Kdybych chtěla pracovat jinde, tak už zde nejsem. Zvažovala jsem ještě práci v hospici, ale už pracuji zde na DS, práce mě baví a naplňuje, proto nezávažuji změnu. Samozřejmě má člověk občas takovou

„ponorku“, ale vždy to způsobují převážně papíry a kancelářská práce. Pak stačí jeden emočně silnější zážitek, svátek či program, kdy si člověk pohledem do očí uživatelů uvědomí, že je na správném místě a je vyléčen z „ponorky“.

Co děláš při této náročné práci s lidmi pro své duševní zdraví?

Určitě jsme se už ve škole učili nebrat si práci domů. Z mé pozice to někdy nejde. Musíme řešit krizové situace i z domu. Když třeba někdo nemůže přijít do práce atd. Dokonce si vybavuju situaci, kdy jsem po cestě do Ruska večer na hotelu rozepisovala odměny pracovníkům. A neříkám, že jsem neměla možnost vlast-

V této rubrice budeme odpovídat na Vaše dotazy týkající se problémů demence, Alzheimerovy choroby, problémů seniorského věku...

Dotaz: Prosím Vás o radu. Pečuji o 85-letou, ležící maminku, která často zapomíná. Nedávno nás přijela navštívit rodina ze Slovenska. Maminka jim tvrdila, že ji nedávám jídlo. Dokonce jim snědla tvarohový dort (mléčné výrobky nesmí konzumovat!), který jsem jim přinesla. A proto, že je ve svém věku již velmi hubená, uvěřili jí, že ji trápím hladem. Došlo k nepříjemnému konfliktu a odjeli. Nešlo jim vysvětlit, že maminka zapomíná i to, že jedla. Jak mohu takovým situacím předejít? Jak se bránit? **B.L., Uherské Hradiště**

Stejně jako vrásky patří ke stáří, patří k němu i různé zdravotní neduhy. Zapomínání ve starším věku je

ního zástupu, ale kdo to udělá stejně spravedlivě, když já je všechny znám nejlépe? Takže jsem to vlastně dělala svým způsobem ráda. Jinak se mi vcelku daří nebrat si práci domů. Důležité je mít koníčky. Jednak už jsem zmínila, ráda cestuju. Nemám ráda neaktivní dovolené. Výborný je i tanec. Myslím si, že konkrétně ženy neumí mít prázdnou hlavu a tanec je jeden ze způsobů, jak se soustředit jen na jednu věc. Na výkonu jde hned poznat, zda jste myšlenkami jinde. No a můj největší koníček jsou zvířata. Mám doma takovou „mini zoo“ od plazů až po psa a ráda jezdím na koni. Zbožňuju tuhle společnost beze slov, je to pro mě terapie a když vyrazíte se psem či na koni do přírody, pěkně to vyčistí hlavu.

přirozený proces. Po překročení 65 let se zvyšuje i riziko vzniku demence. Selhává krátkodobá paměť. Člověk má potíže zejména se zapamatováním nedávných událostí. Začne selhávat ve svých denních aktivitách a projeví se úpadek fyzických sil. Známe i jiné příčiny problémů s pamětí. Proto je důležitá návštěva lékaře, který zjistí příčiny. Na paměťové funkce mohou mít významný vliv poruchy štítné žlázy, jater nebo ledvin či dokonce obyčejná infekce močových cest. Dále také jakékoli onemocnění, které postihuje cévní zásobení mozku, jako jsou cukrovka, vysoký krevní tlak nebo vysoký cholesterol, může způsobit psychické bloky. Zapomínání může být například i známkou nedostatku vitamínu B12. Pokud si myslíte, že by to mohl být váš případ, nechte zkontrolovat jeho množství. Doplnění tohoto vitamínu by pak mohlo obnovit i mozkové schopnosti. A rada na závěr?

Důležitá je především diagnostika poruchy paměti ošetřujícím lékařem, který Vám poskytne následné informace. S nimi seznámte Vaše rodinné příslušníky. Staráte se o své blízké. Děláte vše, co je Vašich silách. Chraňte si i své duševní zdraví, nestresujte se, vyhledejte odbornou pomoc. Vaše svědomí je čisté. Pokud se setkáte s někým, kdo nechápe situaci, vysvětlujte. Bohužel, někteří lidé pochopí skutečnost až když ji zažijí na svou vlastní kůži. Nabídněte rodině, že se mohou také podílet na péči o své blízké a přesvědčit se.

instruktorka sociální péče I. Vichťorová

Každý týden si pro nás naše kuchařky připraví nějaké speciality. Pochutnat jsme si mohli například i na valašských specialitách - na drůbežím řízku v bramboráku, vepřovém valašském guláši s houbami, trnkové omáče, žemlovce...

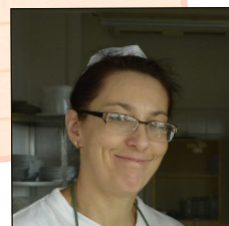
Naše kuchařky vaří tradiční českou i mezinárodní kuchyni. Dokáží vykouzlit jídla, která se vám budou rozplývat na jazyku, která pošimrají vaše chuťové buňky. Irský dramatik Oscar Wilde kdysi poznamenal: "Po dobrém obědě lze odpustit každému, i vlastním příbuzným."

Kuchařky, děkujeme!

Nejlepší kuchařky

Naše jídelníčky najdete na webu www.dsburesov.cz

Domov pro seniory Burešov, p.o. a naše kuchařka, paní Jana Cholastová se dostala do celorepublikového finále soutěže Kuchař roku v kategorii hlavní jídlo seniorů 70+, které pořádala Asociace kuchařů a cukrářů ČR. Finále se konalo v Praze dne 27.8.2019 a paní Cholastová obsadila se svým pokrmem krásné 4. Místo z jedenácti soutěžících.

Recept na soutěžní pokrm

Brambory zapečené s krůtím masem, batátou, máslovou dýní, smetanou a tvarůžky. Brambory očistíme a nakrájíme na tenké plátky, lehce posolíme a promícháme, naskládáme na plech, který nemusíme

vymazávat. Vrstvíme přes sebe takovou formou, aby pak celek držel dobře tvar. Na oleji si osmahneme cibulku, přidáme pomleté krůtí stehenní maso, orestujeme, přidáme trochu póru a promícháme. Dochutíme solí, medvědí česnekem a kořením dle vlastní chuti. Navrstvíme na brambory a lehce na plechu stlačíme, aby vše dobře drželo. Na to dáme očištěnou dýni bez slupky a batáty nastrohané na nudličky...drobné hranolky, které taktéž před navrstvením lehce prosolíme. Hmotu stlačíme, dáme na plech poklop a dáme péct na 180 stupňů asi na 15 - 20 minut do trouby. Až jsou batáty poloměkké zalejeme vše smetanou na šlehání a pečeme dalších 20-30 minut. Nakonec těsně před dopečením přidáme tvarůžky nakrájené na kousky a pečeme 3-5 minut.

I děti myslí na naše seniory

V loňském roce začala spolupráce zaměřená na mezigenerační vztahy mezi klienty našeho domova s dětmi z Dětského domova Lazy ve Zlíně. Děti navštěvují náš domov pravidelně a všichni se věnují společným aktivitám. Setkávání zastavila na začátku letošního roku epidemie chřipky a koronaviru, kdy nebyly povoleny návštěvy. Přesto se moc těšíme až se zase s našimi mladými přáteli zase setkáme.

Je vidět, že ani oni na nás v těchto nelehkých časech nezapomněli a poslali nám krásný nakreslený pozdrav. Moc děkujeme.

I. Vichťorová, instruktorka sociální péče

Vernisáž

V minulém roce jsme při příležitosti „Týdne sociálních služeb“, otevřeli unikátní výstavu háčkových deček paní Jany Kašpárkové, výtvarných děl našich klientů a vyšíváných obrazů. Mohli jsme obdivovat i obrazy malované jehlou, přesněji mulinkou. Ty křížkovým stehem vyšila naše instruktorka Eva Relichová, která touto technikou

vyšívá již od deseti let. Ke zhlédnutí bylo přibližně třicet obrazů, přitom vytvoření hotového obrazu trvá, dle náročnosti, tři až pět měsíců.

Děkujeme za podporu

Firma Moravia Containers, a.s. darovala naší organizaci dva tablety Lenovo na podporu komunikace klientů s jejich rodinami.

Sladký dar v podobě 20 kg želvových bonbonů věnovala našim seniorům firma Nestlé Česko s.r.o., závod Sfinx Holešov. Uživatelům sladké zpestření udělalo velkou radost. Děkujeme!

Sladké pohlázení

Naši dobrovolníci

Dobrovolníci věnují našim klientům to nejcennější - čas. Naslouchají, doprovází je na procházky, zpívají si s nimi, povídají... Vznikají tak nová přátelství, rozvíjí své sociální dovednosti, zažívají novou zkušenost a radost z pomoci druhému.

Naši dobrovolníci nedělají velké věci. Jejich činnost není ani často viditelná, ale je dělaná s velkou láskou. Děkujeme.

Pravidelné sedánky s knížkou

Dobrovolnice p. Polozová k nám dochází pravidelně, aby s našimi klientkami společně zasedly k rozčtené knížce. Jako pedagožka, má barvitý přednes a naše seniorky si ji doslova zamilovaly.

Manželé Kundlovi jsou náš dobrovolnický pár z DC Adra. Vždy milí, usměvaví a ochotní naslouchat. Své seniory si již našli.

Domov pro seniory Burešov se v minulém roce poprvé zapojil do projektu DOBRÁ DUŠE, který oceňuje dobrovolnictví seniorů. Čestné uznání obdržel náš dobrovolník Josef Polášek, který zaujal porotu svým příběhem aktivního seniora. Oceněn byl i náš domov.

Máte-li zájem se stát dobrovolníkem, kontaktujte:

DC Adra Zlín tel.: 731 157 471
DC Samari tel.: 775 702 866
DS Burešov tel. 734 528 891

Děkujeme za podporu

Děkujeme Vám všem, kteří pomáháte. Děkujeme Nadaci Charty 77 za tablety Huawei, firmě HP TRONIC Zlín za novou pračku a sušičku. Firmě Agama PRO s.r.o., Zlín za roušky, APSS ČR, Iresoft za dezinfekci, respirátory, ochranné štíty, Spolku dobrovolníků za ochranné štíty, Nadaci Sole za dezinfekci, firmě POLAŠTIK, REALIZACE STAVEB, s.r.o., Slušovice za dezinfekci a antibakteriální gel, panu Františku Bělovskému za ochranné štíty, firmě NUTRICIA a.s, Praha za ochranné štíty, firmě Vest, spol. S r.o. Za trvanlivé slané pečivo pro klienty a zaměstnance,

ské krizové centrum, dobrovolníci J. Polášek, paní Polozová, ... Za příbuzné našich klientů to byla paní: L. Procházková, A. Pálková, J. Skřivánková, M. Čížová, H. Mikulíková, H. Kuslová, pan: Z. Uriček, L.Touš...

Nelze jmenovat všechny dárcy, ne všichni byli ochotni sdělit své jméno. Roušky jste nám nechávali na vrátnici, nečekali na poděkování. Vaší přízně a podpory si hluboce vážíme.

Ještě jednou děkujeme a přejeme pevné zdraví.

Pracovníci DS Burešov

V rámci projektu „Tablet od srdce“, který je společným projektem Philip Morris a.s., APSS České republiky, z.s., Mall Group a.s., Vodafone Czech Republic a.s., Deníku BLESK a dárcy - **Nadace Charty 77**, jsme obdrželi dva tablety Huawei. Poslouží našim klientům ke kontaktu s jejich rodinami.

Děkujeme!

Covid zóna

Nevstupovat!

Na lůžka na 5. oddělení, které bylo vyčleněno jako Covid zóna, jsou na dobu 14 dnů umisťováni klienti, kteří se do DS vrací po hospitalizaci. Tady by byli izolováni také klienti, u kterých by se vyskytlo podezření nebo potvrzená nemoc Covid-19. V DS Burešov poskytují péči na tomto oddělení pečovatelky, které se samy přihlásily. Dochází za nimi zdravotní sestra.

Jméno: Lucie Chaloupková
Věk: 27 let
Bydliště: Zlín
Práce v DS Burešov: 7 let,
od 17. dubna práce v covid zóně.

Jméno: Vendula Vykoukalová
Věk: 22 let
Bydliště: Kvasice
Práce v DS Burešov: 3 roky,
od 17. dubna práce v covid zóně.

PROČ PŘÁVĚ PRÁCE V COVID ZÓNĚ?

Lucie CH.: Protože nastala taková situace. Bylo to dobrovolné rozhodnutí každé z nás. Nabídly jsme se i proto, že většina ostatních spolupracovníků má děti nebo vyšší věk.

Vendula V: Chtěla jsem ulehčit ostatním kolegům a kolegyním. Někteří mají malé děti a taky je tu riziko spojené s nákazou Covid 19 u dříve narozených.

JAK ZAREAGOVALA RODINA, SPOLUPRACOVNÍCI?

Lucie CH.: Rodina reagovala celkem pozitivně, ale určité obavy z jejich strany tam byly. Myslím si, že každé ze spolupracovníků k tomu měl jiný přístup. Nastala situace, kdy nebyl žádný klient na covid zóně a my šly zpátky do směn na přiřazené oddělení. Bohužel jsme se setkaly i s negativním přístupem některých pracovníků, kteří s námi nechtěli pracovat na směně a štítily se nás. V tyto dny jsme se necítily dobře. Tento „postoj“ nás hodně překvapil vzhledem k práci, kterou děláme. Naštěstí převažovalo více pracovníků, kteří neměli problém s námi pracovat. Naopak dokázali ocenit, že jsme šly na covid zónu dobrovolně.

Vendula V: V rodině se všichni postavili kladně, nikdo s tím neměl žádný problém. Při příchodu nového klienta na patro, a než přišly výsledky testů, tak jsem si raději dávala od rodiny odstup. Ale vždy to vyšlo

negativní. U spolupracovníků jsem si všimla, že někteří s tím problémem nemají, normálně se stýkáme. Ale najdou se, bohužel, i takoví, kteří si drží odstup.

MÁTE STRACH Z NÁKAZY?

Lucie CH.: Určité obavy z nákazy byly hlavně v době čekání na výsledky testů na COVID u klientů, ale díky ochranným pomůckám jsme se samozřejmě cítily více v bezpečí. Uvědomovaly jsme si přesnost oblékání i vyslékání, abychom nic nepodcenily a přistupovaly jsme k tomu zodpovědně.

Vendula V: Strach z nákazy mám, tak jako všichni ostatní. Největší strach byl vždy, když se čekalo na výsledky covid testů. Ty byly vždy negativní. To se pak ulevilo nám všem.

JAK SE PRACUJE V OCHRANNÉM OBLEČENÍ ?

Lucie CH.: Ze začátku nástupu na infekční oddělení (mluvím i za své kolegyně) to pro nás nebylo jednoduché jelikož jsme na směně po 1 osobě – což se týká např. oblékání oděvu, protože jsme si musely pomoci každá sama. Oblékání oděvu a vyslékání oděvu zabere asi cca 10 minut. Důležité je abychom při oblékání a svlékání neudělaly žádnou chybu. Samozřejmě nám také trvalo než jsme si zvykly na harmonogram, který se liší oproti jiným oddělením a je přizpůsobený pro práci na COVID zóně. Důležité

bylo si sjednotit harmonogram, aby se práce stíhala. Vendula V: Není to nic příjemného, je v tom horko a než se do toho člověk obleče, ještě když je na to sám, tak to zabere více času. Horší je to, když se vám začne chtít na toaletu. To pak dobíháme na poslední chvíli.

KOLIK KLIENTŮ PROŠLO COVID ZÓNOU ? BYLA PÉČE NÁROČNÁ?

Lucie CH.: Aktuálně prošlo covid zónou 6 klientů. Klienti zde byli umístěni většinou z důvodu vysokých

teplot nebo po hospitalizaci z nemocnic. Náročnost péče je individuální u každého klienta. Složitější je péče o klienty, u kterých jsou vysoké teploty nebo jiné příznaky a my nevíme výsledek testu.

Jsme na směně každá sama a pokud máte přeměřovat teplotu každou hodinu, musíme myslet na to, kdy se začít oblékat do ochranných pomůcek a i na to, že nesmíme v oblečení přejít na pokoje ostatních klientů, u kterých je znám výsledek testu (negativní).

CO VÁM PRÁCE V COVID ZÓNĚ PŘINESLA?

Lucie CH.: V současné době nemůžu zhodnotit. Odpověděla bych až po pandemii.

Vendula V: Na tuto otázku je těžké odpovědět. To budu vědět, až bude po všem.

POKUD BY K TOMU DOŠLO PŮJDETE DO TOHO ZASE?

Lucie CH.: Pokud by se tato situace opakovala tak ano.

Vendula V: Ano.

MaK

Testování Rapid testem

Na základě par. 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. probíhalo v našem domově testování na přítomnost specifických protilátek proti nemoci Covid-19. Testování byli zaměstnanci i externí spolupracovníci. Výsledky všech byly negativní.

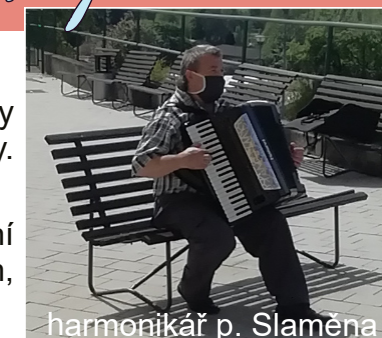

dobrovolník Josef Polášek

Koncert pod okny

Koncerty na terase našeho domova byly příjemným zážitkem nejen pro naše klienty. Hezké počasí podtrhlo skvělou atmosféru.

Lidové skladby mnohým pozměnily vnímání času a prostoru. Hudba se stala klíčem, který probudil věrné obrazy vzpomínek.

harmonikář p. Slaměna

Úsměv do schránky

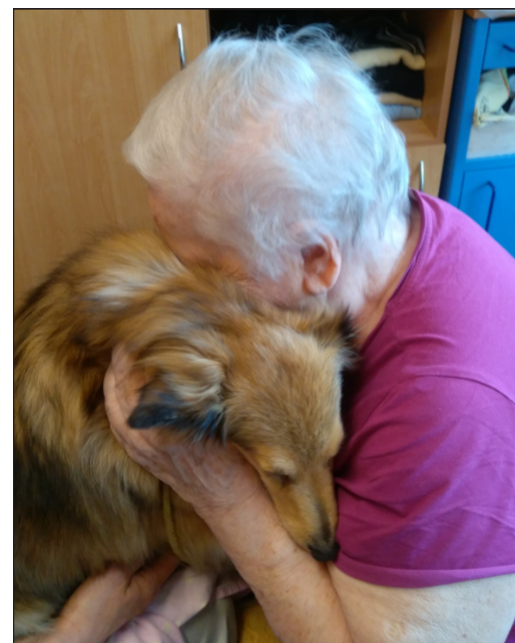
"...chtěli bychom vám vzkázat, že na vás myslíme a že věříme, že to všichni společně zvládneme :) Především si udržujte dobrou náladu, to je to nejdůležitější! Spolu to dáme!"

Děkujeme za krásná pohlednicová přání a za podporu na dálku všem, kteří se do akce "Úsměv do schránky" zapojili. Děkujeme za krásný nápad Misi naděje (iniciativě dobrovolníků ze studentské neziskové organizace), který uměl vykouzlit úsměv na tváři, potěšit.

Pro některé naše klienty byli rozptýlením, pro některé kamarádem, který moc chybí. Snad budeme zase brzy společně prožívat okamžiky štěstí a radosti.

MaK

Pes je věrný přítel člověka, který svého pána miluje víc, než sebe sama. Navštěvovali nás členové spolku Psí pohazení z Napajedel se svými pejsky, kteří tuto lásku umí rozdávat i jiným.

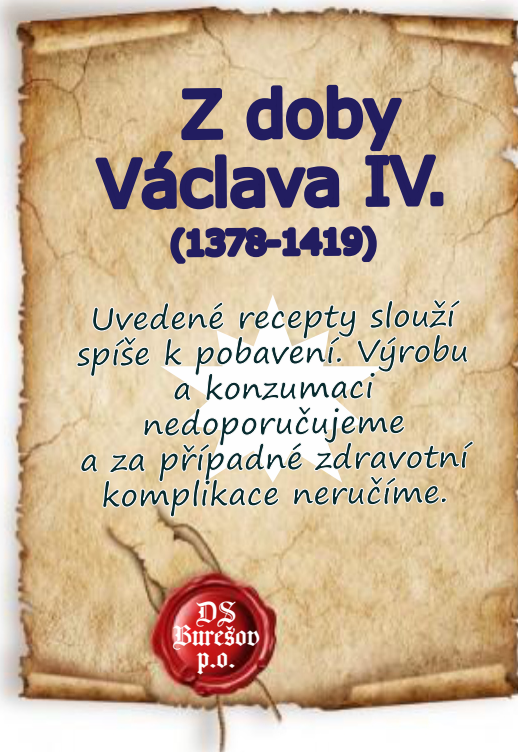
Čtyřnozí, chlupatí terapeuti s vrčícími ocásky svojí přítomností dokázali u našich klientů vyvolat dobrou náladu, zmírnit pocit osamění, úzkosti... Nenásilnou formou tak díky kontaktu a

pozorování pejsků dochází k rozvíjení citových, pohybových a rozumových schopností klientů. Na klubovních probíhala kolektivní terapie, seznamování s životem a potřebami pejsků. A na některých pokojích následně terapie individuální. Vždy se vycházelo vstříc přáním a požadavkům klientů. Pes není jako člověk – nesoudí podle vzhledu, stáří, nemoci... Pejsci touží po pomazlení, přítulení.

Recepty a rady

Jak se zbavit blech

Vezmi hrnec nový a vymaž jej zevnitř sádlem z kozla a blechy sebedohnou se do toho hrnce a kolem něj. Také pelyňkovým vývarem světnici svou polévej. Říká se také, že blechy pomřou, když ve světnici vlčí lejno ve vodě povaříš a nebo pelyněk s routou. Ale nic jistějšího není než často podlahy zametat smetákem z chroští a prádlo ložní každé ráno na slunci vyvěsit a sušovat. Také třeba občas sebe umýt v lázni teplé, když teplá není, studená postačí, a hadry své znečištěné oprat dát a taaké na slunci sušit. Když takto činit budeš, blech se dozajista zbavíš.

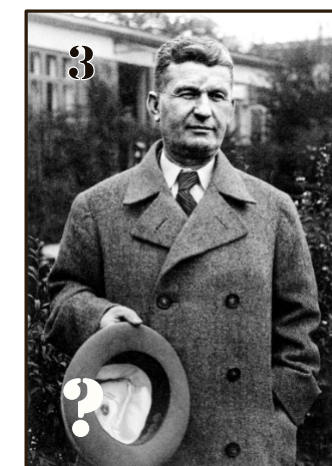
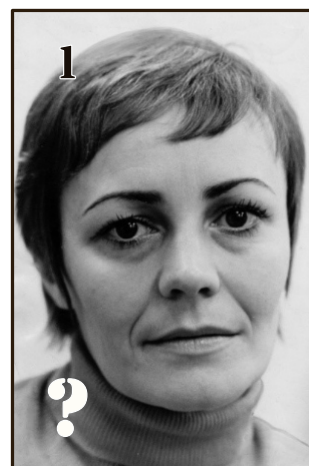
Zaživací odvar

Jsi-li přežrán, neb jsi u stolu jak dobytek sobě břich cpal a vína lil, zkus vypít tento nápoj k utišení žaludku a přístě pamatuj, že kdo střídme jí, ten dlouho živ bude. Potřebuješ kořalku, hrst máty a dvě hrsti heřmánku. Nadrž heřmánek. Vhod' všechno do kotlíku a povař jednu otočku.

Odvar proti chuti k alkoholu

Kdo chlastu příliš se oddával a duši svou kořalce zaprodal, nechť dryáku tohoto pozře a sebe vyléčí. Nachystej si vodu a hrst máty, třezalky a šalvěje. Dej vařit třezalku a šalvěj na tři otočky. Nechej chladnout. Nadrž mátu. Vhod' mátu do kotlíku, ale již nevař!

POZNEJTE ZNÁMÉ ZLÍNSKÉ OSOBNOSTI

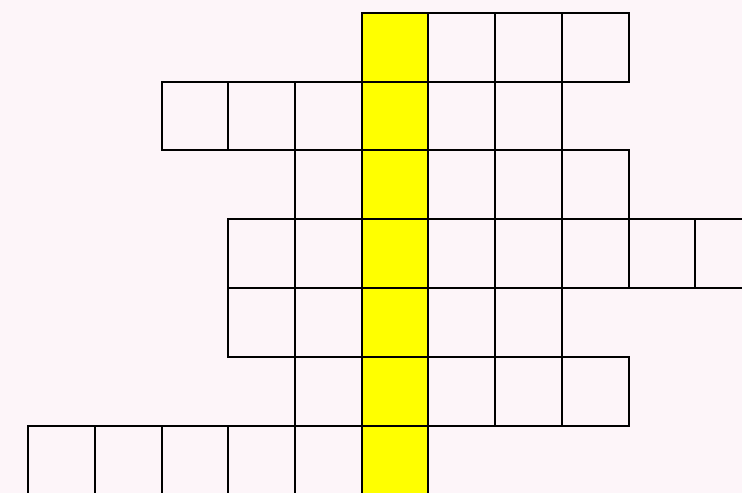
Křížovka

1. Příjmení muže, díky kterému se Zlín stal světoznámým městem
2. Architekt, který pomohl dnešní podobě Zlína, se jmenoval František Lydie
3. Obchodní dům v centru Zlína je označován názvem
4. Název řeky protékající Zlínem
5. Jak se jmenuje zoologická zahrada vzdálená asi 10km od centra Zlína
6. Ve kterém sportu, Zlín reprezentuje tým PSG Berani Zlín
7. Jak se nazývá městská část Zlína, ve které sídlí Filmové ateliéry Zlín

Připravila: instruktorka A. Štalmachová
(rozluštění v příštím čísle)

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

Jazykové okénko

Následující výroky z řad obyvatel DZR nechť jsou oslavou bohatosti a pestrosti jazyka českého. Smyslem jejich zveřejnění není někoho zesměšnit, ale spíš ocenit a vyzdvihnout, jak je možné zdánlivě „obyčejné“ věci a události všedního dne pojmenovat tak nějak jinými slovy. Posuďte sami.

Mně je za krkem nemocno. (Bolí mě za krkem).

Ta tráva je jak od holiča. (Pohled na čerstvě posečenou trávu).

Přijde Pán Ježíš? (Bude mše svatá?)

Mě bolí záda. Kde? Uprostřed nad záchodem. (Oblast bederní páteře).

Já su nějak nateplená! (Je mi horko).

Mřávka obecná! (Klientka ukázala rukou na jabloň obsypanou mnoha drobnými jablíčky).

Připravila: instruktorka E. Relichová, DiS.

Spojovačka

